

NİSAN - MAYIS - HAZİRAN • SAYI 14 • 15 TL • 2024

yediveren

DÜŞÜNCE EDEBİYAT VE SANAT DERGİSİ

RAMAZAN
VE
CİHAD

s.8

ŞEVKET HÜNER

GAZZE'YE
BAYRAM
GELECEK Mİ?

s.10

AYNUR YAVUZ

ENES YILMAZ • YASİN DAĞ • YUSUF AYDIN • ŞEVKET HÜNER • AYNUR YAVUZ • MEHMET FURKAN ÇINAR
EMİN BÜŞRA ASLANTAŞ AKKAYA • BARIŞ AKYÜZ - TOLGA CELLAT - YUSUF AYDIN • MEHMET ÖZEK

EDITÖRDEN

Hamd, övgü ve şükürler, Rabbimiz Allah'a mahsustur. O'na sığınır, O'ndan yardım dileriz. Allah'ın salat ve selamı Peygamberimiz Muhammed'e (s.a.v) ve onun ashabına olsun.

Ramazan, bir arınma ve nefis terbiyesi ayıdır. Gündüzleri aç kalarak, kendimizi maddi ve manevi bir disipline tabi tuttuk. Ancak unutmamamız gereken bir gerçek var ki, oruç sadece bu kutsal ayın bir ibadeti değil, aynı zamanda yaşantımıza yansıyan güzel hasletlerle donanmamızı sağlayan bir okuldur.

Rabbimize şükürler olsun ki, Ramazan ayında oruçlarımızı, dualarımızı, ibadetlerimizi yerine getirmenin huzurunu yaşadık. Ancak buruk bir huzur eşlik etti. Gazze'de yaşananlar hepimizi derin bir üzüntüye sevk etti.

Sevdiklerimizle bir araya geldiğimiz, paylaşmanın, sevgi ve hoşgörünün en üst düzeye çıktığı anlardayız. Birlik ve beraberlik içinde, kalplerimizdeki kırgınlıkları silerek, birbirimize kardeşlik elini uzatmalıyız. Ailelerimizle, komşularımızla, dostlarımızla daha sıkı bağlar kurmalı, gönül sofralarımızı gönül coğrafyamıza genişletmeliyiz.

Bu bayram, yardıma muhtaç kardeşlerimizi unutmadan, ihtiyaç sahiplerini sevindirerek, birlikte daha güçlü olmanın anlamını yaşamalıyız. Unutmayalım ki, sevgi ve yardımlaşma ile büyüyen bir toplum, güzellikleri daha geniş bir coğrafyaya taşıyabilir.

Bayram, bir bayramın daha geride bıraktığımız, ama kazandığımız hasletleri kalbimizde yaşatmamız gereken bir başlangıçtır. Bu sebeple, bayramın bereketini üzerimizden eksik etmeden, birbirimize karşı sorumluluklarımızı hatırlamalıyız.

Dualarımızı, bu mübarek günlerde zulüm altında olan kardeşlerimizden, mazlum coğrafyalardan ve tüm insanlık için yapmalıyız. Rabbimizden, birlik ve beraberliğimizi daim kılmasını, yardıma muhtaçlara şifa, mazlumlara özgürlük ve huzur dileriz.

Eid Mubarak!

Selâmın Aleyküm

İÇİNDEKİLER

- 4 BAYRAMDA YAPIL(MAY)ACAKLAR LİSTESİ - *Dosya*
Enes YILMAZ
- 6 BAYRAM BEKLENEN DİRİLİŞİ MUŞTUSU - *Dosya*
Yasin DAĞ
- 8 RAMAZAN VE CİHAD - *Dosya*
Şevket HÜNER
- 10 GAZZE'YE BAYRAM GELECEK Mİ? - *Dosya*
Aynur YAVUZ
- 12 BİR TEBESSÜM BİR SEVAP KAPISI - *Dosya*
Mehmet Furkan ÇINAR
- 14 DURAN, GİDEN, BİTEN... - *Deneme*
Emine Büşra ASLANTAŞ AKKAYA
- 16 DUNE ÇÖL GEZEGENİ - *Film Analiz*
Barış AKYÜZ
- 19 KIYMET NEYE VERİLMELİ? - *Deneme*
Tolga CELLAT
- 20 HİSSEDAR MEVTÂ, MÜDEBBİR GÂLİP - *Şiir*
Yusuf AYDIN
- 22 BİR GÜN DAHA GEÇİP GİDİYORDU - *Şiir*
Yiğit Furkan ÖZÇELİK
- 23 İMH ESENYURT FAALİYETLERİ - *Faaliyetlerimiz*

BAYRAMDA YAPIL(MAY)ACAKLAR LİSTESİ

Tatil Yok, Sıla-i Rahim Çok

Bayram, ziyaretleşmedir diye öğretilmişti bize. Memlekette olan anne-babayı ziyaret; akrabaları, eşi dostu ziyaret... Büyüklerin ellerinden, küçüklerin gözlerinden... Tatlının en şerbetlisinden... Muhabbetin en hasbisinden... Bayramın bayram olarak idrak edildiği zamanlarda böyleydi. Otuz günlük Ramazan orucunun ardından bayram sevincinin hak edildiği güzel günlerde...

Derken modern(!) zamanlar geldi çattı. Kalbi temiz olanların zamanları... Önce oruç terk edildi. Zira önemli olan kalp temizliği idi. Zaten kalpleri de temiz değil tertemizdi. Sebep hikmeti bi-

linmez, akıl sır erdirilmez. Sonra sila-i rahim unutuldu. Memleket ziyaretleri terk edildi, beş yıldızlı lüks otellerde konfor dolu tatiller öncelendi. Memleketteki anne-babanın beklentisi ise birkaç günlük ziyaretti. Ellerinin öpülmesi, hatırlarının sorulması, bayram vesilesiyle torun-torba sevebilmek ise cabası. Kişiye düşense hayatı boyunca hep veren ama hiç istemeyen anne-babasının en azından bu beklentisini karşılıksız bırakmaması. Evlat olması...

Toplu Mesaj Atma, Aramaktan Kaçma

Bayram; hal, hatır sormaktır diye öğretilmişti bize. Sevdiklerimizi evlerinde

ziyaret etmek, hayat telaşesinden vakit ayırmadıklarımızı hassaten ziyaret etmek, irtibatı koparmamak, ülfeti azaltmamak. Efendimizin (sav) "Akrabalık bağlarını koparmayın" ikazından mütevellit bu bağları kuvvetlendirmek bütün şartları zorlamak.

Toplu mesaj atmak yerine ziyaret edilebilecekleri bizzat ziyaret etmek, bu mümkün değilse telefonla bizzat arayarak en azından durumu telafi etmek. Süslü cümlelerden meydana gelen ama hiçbir samimiyet içermeyen kalıp mesajlardan uzak durmak. Telefonla aramak suretiyle kurulacak üç-beş samimi hatır cümlesinin en süslü kalıp mesajlardan daha etkili olacağına bilincinde olmak.

Kola İçmiyorum Bahane, Boykot Şahane

Bayram, paylaşmaktır diye öğretilmişti bize. Sevinçleri paylaşmak, muhabbeti paylaşmak ama bu bayram özelinde en elzemi acıları paylaşmak. Filistin insanlık tarihinin gördüğü en kalş kıyımı yaşarken boykot silahını kuşanıp bir nebze olsun o şerefli direnişe can gönülden destek olmak. "Boykot silahtır" anlayışını benimsemek ve benimsetmek. Dua etmek ve gözyaşı dökmek dışında bir şey daha yapabilmek. Bizim için küçük ama Filistin için büyük bir adım atabilmek.

Hayır diyebilmek. Midelerimize meşrubat, Filistin'e mermi olarak girecek İsrail malı kolaya, envaiçeşit meşrubata hayır diyebilmek. Sebebini gönüllere dokunacak şekilde izah edebilmek. Bir bardak kola içmenin şu durumda zehir içmekten bin beter olduğunu, zehir içenin sadece kendi hesabını vereceğini, kola içenin ise şu ana değin şehit olan 27 bin Müslümanın hesabını vereceğini

daha doğru bir deyişle veremeyeceğini üstüne basa basa haykırabilmek. Bu vesileyle boykotu bütün sevdiklerimizin gündemine sokabilmek. Elleri Filistinli mazlumların kanının bulaşmasına müsaade etmemek.

Anlatabilmek. "Müslüman, Müslümanın kardeşidir. Ona zulmetmez, onu zalimlere teslim etmez. Kim din kardeşinin bir ihtiyacını giderirse Allah da onun kıyamet günü sıkıntılarında birini giderir." (Müslim "Birr" 58; Tirmizi "Hudud" 3) hadisini hakkıyla anlatabilmek. Boykota destek vermenin imani bir mesele olduğunu kavratılabilmek. "Hangi birini boykot edeyim, bütün ürünler onların.", "Bir tek benim boykot etmemle ne değişecek?", "Ama en iyi ürünleri de Yahudiler üretiyor." şeklinde kıyamet günü bize önce utanç akabinde ise "can yakıcı bir azap" olarak dönecek cümleleri zinhar kurmamak. Hele hele "Filistinliler Osmanlı'ya ihanet etmişti" tarzında düpedüz iftira olacak ve hesap gününde Filistinli Müslümanların karşısında yüzümüzü kara çıkaracak cümleleri ise ağzımıza dahi almamak.

Ezcümle bu bayram sevinçle birlikte hüznü de yüreğimizde taşıyacağımız bir bayram. Yapılmayacaklar listesinin en tepesine Filistin'i unutmamak ve unutturmamak vazifesinin yazılması gerektiği bir bayram. Oruçlu ağızlarımızla yaptığımız "Ya Rabbi! Filistin'i bu işgalden kurtar, bu kurtuluşa bizi de vesile eyle." dualarına bir de "Ya Rabbi! Filistinlilerin yaşadığı zulmü bize yaşatma lakin bizim yaşadığımız bu bayram sevincini misliyle Filistinlilere yaşat." duasını yapmamız gereken bir bayram. Müslümanların ilk kiblesi Mescid-i Akşa'ya ev sahipliği yapan Filistin'e faydası dokunduğu oranda bereketli olacak bir bayram.

Bayram Beklenen Diriliş Muştusu

Bayramlar güzel bir nimettir. Allah tarafından oruç tutan ve kurban kesen Müslümanlara bir hediyedir. Ancak bu yıl Gazze’de mermilerle oruç açan insanlar varken su bulamayıp yağmur yağmasını bekleyen Müslümanlar varken ekmeği un bulamayıp başka maddelerle yaparlarken bizim iftar davetlerinde on çeşit yemek yememiz vicdanları sızlatacaktır. Yokluk ile alakalı kısa bir şiiri buraya bırakıyorum.

Yokluk

*Hiç hissettin mi yokluk denen o şeyi?
Hiç yaşadın mı hayallerini dahi ku-
ramadığın o şeyi?*

*Hiç düşünebildin mi Müslüman kar-
deşlerinin yaşadığı o sıkıntıyı?*

*Hiç hissettin mi bir annenin evladı bir
şey istediğinde veremeyince düştüğü sı-
kıntıyı?*

*Hiç bir şey yapabildin mi bu yokluğu
ortadan kaldırabilmek için?*

*Yoksa aklına bile gelmedi mi yokluk
denen o şey?*

Çocukların ölmediği bir Dünya’da ya-
şamayı o kadar isterdim ki. Savaşların
olmadığı bir Bayrama mutlu girmek,
olaysız bir Bayram hatırlamak ister-
dim. Ancak bu yıl maalesef yüzümüzün
gülmesi zor gibi görünüyor.

Müslümanların acizliği kalplerimizi
sızlatıyor. Sözde aynı milliyetten insan-
ların kendi ırkından olana hiç bir şekil-
de yardım yapmaması daha da üzücü.
Paraşütle yardım göndermeyi deneyen-
ler varken birilerinin sınırını kapatması
utanç vericidir.

Ramazan ayı aynı zamanda infak
ayıdır. Özellikle deprem bölgesinde yaşı-
yan kardeşlerimizi de bir yıl geçmesinin
üstünden hemen unuttuk. Hiç bir şey
eskisi gibi değil medyanın bahsetme-
mesi oradaki zorlukları unuttuğumuz
anlamına gelmiyor. İlk günlerde bir olay
olunca takip ederken sonrasında unut-
mak, evlerimizi açacağımız yere kiraları
iki üç katına çıkarmak vicdanımızı sız-
latan davranışlar olarak önümüzde du-
ruyor.

Bütün zenginler zekâtını verse bu
halde olmazdık diye düşünüyorum. Ba-
ğış kampanyalarında milyonlar hava-
da uçurken bir yıl sonrasında bir TL
bile vermeyen zenginler çokta samimi
gelmiyor. İhlas Müslümanların sahip
olması gereken en temel erdem olması
gerekirken riya ile yapılan ibadetlerden
sevap beklemekte ayrı konu.

Bayram ile ilgili yazı yazarken çok
mutlu satırları yazmak en çok istediğim
şeydi, emin olabilirsiniz. Annesi baba-
sı ölmüş, yetim kalmış veya kendisi de
öldürülmüş olan binlerce masum bebek
sahneleri gözümün önüne geldikçe za-
limlerin kinlerini ve yaptıklarını unut-

mamaya yemin ediyorum. Selahaddin
Eyyubi gibi gülmemeye yemin edeme-
mekte Mescid-i Aksa’nın esareti bizi üzü-
yor ve hafızamızı canlı tutuyor.

Hüzünle Bayrama girmek insanın en
son isteyeceği şeydir. Daha iyi zaman-
larda başka bayramları mutlu bir şekil-
de kutlamanın hayali ile yaşayacağız
inşallah.

Çokta ümitsiz olmamak adına kısa
bir şiirimle yazımı bitiriyorum.

Elbet Bir Gün

*Sıkıntılar geçer elbet bir gün gelir gü-
zel günler,*

*Kâfirler yenilir elbet bir gün yener
Mü’minler,*

*Üzülme şehidim elbet bir gün yerde
kalmaz kanın,*

*Üzülmeyin Mü’minler elbet bir gün
yakındır bizlere zafer.*

Ramazan ve Cihad

Refah'ın Tel Sultan bölgesine sığınan Filistinliler, yaklaşan Ramazan ayı nedeniyle çadırlarını Ramazan fenerleri ve ışıklı aydınlatmalarla süsledi. (Basından)

Ramazan ve Cihad, tasavvurumuzda yan yana gelmesi zor kavramlar. Zira uzun süredir savaştan uzak yaşanan topraklarda Ramazan, iftar ve sahur sofraları, pideler, enderuni teraviler, hatimler, fitre miktarları üzerinden değerlendirilirken asıl tema sükûnettir. Anlaşılan o ki işgal altında veya mülteci kamplarında yaşanan Ramazanlar hakkında bir bilgi sahibi değiliz. Bunun farkına varmamızı sağlayan Gazze'de süren soykırım. Tüm yaşanan insanlık dışı katliamlara rağmen Gazze'de Ramazan'ı karşılamak heyecanı ise hayret verici...

Kuran'ın indirildiği Ramazan ayında oruç tutmamızı emreden ayet, Hicri 2.yılı'nın Şaban ayının sonlarında iniyor. Oruç tutularak başlanan Ramazan ayının 12. gününde Mekke'den yola çıkan Kervanı basma emriyle çıkılıyor. 17. gününde ise tam teçhizatlı 1000 kişilik bir düşmanla savaşmak zorunda kalıyorlar. 19. gün kazanılan savaşın sonrasında alınan esirler ile ilgili bir imtihan içinde buluyorlar kendilerini. Yani ilk Ramazan orucuna başladıklarında cihad etmek zorunda kalıyorlar.

Ramazan'ı cihad içinde geçirmek aslında orucun ruhuna da çok uygun. Allah için gerektiğinde yeme-içme ve cinsel ilişkiyi terk edebilmenin cihatla yakın bir ilişkisi var. Böyle bakınca gerçek Ramazan Gazze'de yaşanıyor bile denebilir.

Kişinin Rabb'i ile arasına hiçbir şeyin giremeyeceğinin ispatı, kendisi için en önemli iki zevkten vaz geçmesiyle ortaya çıkıyor. Buna bombardıman altında "Gerekirse ölürüm." düşüncesi de eklince oruç tam bir feda örneğine dönüşüyor.

Şu günlerde ezanın ve tüm ibadetlerin yasaklandığı, insanların kamplarda eziyet gördüğü Doğu Türkistan'da Ramazan'ın gelişini nasıl karşılanıyor? Yasaklara rağmen ölümü göze alıp tutulan oruçların ecri ne ile ölçülebilir? Gazze'de, yarına çıkacaklarını bilmeden tutulan oruçlar ve kıt kanat bulunanlarla edilerek aç kalkan iftar sofraları ne ile kıyas edilebilir?

Bir vücudun azaları gibi beraberce hareket emesi beklenen Müslümanlar, birbirinden bağımsız, umursamaz, kaygısız bir Ramazan geçirebilirler mi? Her nerede ve ne halde olursak olalım daim Allah'ın gözetiminde bulunduğu şuuru ile eğiten oruç ibadeti, bizi kardeşlerimize daha da yakın kılmalı değil mi? Her gün bir cüz okunmak için oluşturulan halkalarda tilavet edilen Kuran'ın uyarılarına kulak asmadan hatimler indirilebilir mi?

Belediye başkanı seçimlerini yapacağı Ramazan ayında, adayımızı desteklemeyeni yerin dibine geçirmek ve kötölemek için propaganda yapmak oruçlarımıza zarar verir mi?

Bütün dünya bir avuç Müslüman'ı göstere göstere katle-

derken, bizi birbirimize düşüren parti tarafgirliği Ramazan'ın ruhuna uygun mudur? Seçimlerin de bir cihad olduğunu söyleyenler, Müslümanların birbirini katletmesini cihad sayan Sudan'da yaşanan katliamlardan haberdar mıdır? İnsanı değil de eşyayı kutsallaştırmanın oluşturduğu kapitalist sisteme eklenerek enflasyon üzerinden semirenlerin fitreler ve zekâtları onları cehennemden uzaklaştırır mı?

Hizmet Ömer'den (ra) nakledildiğine göre; Resulullah (sav), Bedir savaşında, 1000 kişiden meydana gelen müşrik ordusuna ve yaklaşık 300 kişiden meydana gelen sahabelerine bakmış ve sonra kibleye dönüp ellerini açarak Rabb'ine şöyle yalvarmıştı: "Ey Allah'ım bana vadettiğini gerçekleştir. Ey Allah'ım bana vadettiğini gönder. Ey Allah'ım, şayet Müslümanlardan bu topluluğu helak edecek olursan yer yüzünde artık şirk koşmadan sana ibadet eden kimse kalmayacak!" (Müslim, Tirmizi)

Bu makbul duadaki dava tarihi, Resulullah'ın (sav) tüm hayatına şamildir. Burada konu, Allah'ı hakkıyla tesbih, tenzih ve takdis etmektir. Her zaman ve zeminde Allah'ın kulu olduğumuzu unutmadan sıratı müstakim üzere bu yolda mallarımızla ve canlarımızla mücadele etmektir. İşte oruç bunun daha basit bir kanıtıdır. Taleplerimizde bir çatışma olduğunda Allah'ın tarafını seçmektir.

Mekke'de üç yıl sürdürülen boykotda Bedir'de de daha sonra Hendek kuşatmasında da müşriklerin istediği Tevhid'e sahip çıkanların soyunu kazıyordu. Re-

sulullah (sav) ve sahabe, bu üç girişimde de açlığa ve tüm yoksunluğa rağmen davalarına sahip çıkarak bu kıyama sonraki nesillere devrettiler.

Hicri 2. yılın Ramazan ayında Bedir ile başlayan cihad, bundan altı yıl sonra hicretin 8. yılının Ramazan ayının 20. gününde Mekke'nin fethi ile sonuçlandı. Üstelik bu arada üç Yahudi kabilede Medine'yi terk etmek zorunda kaldı.

Bugün de Gazze'de sürdürülen soykırımın nedeni, bu davaya sahip çıkanların kıyamıdır. Mallarıyla, canlarıyla, evlatlarıyla cihad edenler, esirlere adil davranıp onlara merhametli davrananlar bu davanın hâlâ sürdüğünün en önemli kanıtıdır. Onlar Siyonistlerin yıllarca Naziler üzerinden sürdürdüğü "Holokost" isimli mağduriyet edebiyatını da boşa çıkardılar.

Gazze'de, kalan aile fertleriyle belki son oruçlarını tutacak, son namazlarını kılacak olanların kaldıkları çadırlar, Ramazan'ın gelişini kutlamak için bir düğün evi gibi süsleniyor.

Kuran'ın inmeye başladığı bu ayı şehadetleriyle taçlandırmayı bekliyorlar. Ümmetin hem oruçlu hem sâkin, hem oruçlu hem cesur çocukları olarak tarih yazıyorlar. Önce Allah için yemeyi- içmeyi sonra da Rableri adına canlarını terk etmeyi başarabiliyorlar.

Bir yandan nefisle mücadele edip diğer yandan zalimlere kafa tutabiliyorlar. Bu şekilde bizlere ilk orucunu Bedir'de tutan sahabeleri hatırlatıyorlar.

GAZZE'YE BAYRAM GELECEK Mİ?

“Ya Bayramlar Bayram olup kurtulsun,
Ya takvimler cayır cayır yırtılsın”
(Abdurrahim KARAKOÇ)

Öyle bir zaman diliminde yaşıyoruz ki!

Her bayram geldiğinde dertlenir: “Ah! Nerede o eski bayramlar şimdiki bayramların tazı tuzu kalmadı” diye serzenişte bulunuruz. Haksız da değiliz hani.

Bayramlar bayram olmaktan çıkıp tatil fırsatına dönüşmeye başladı.

Uzun bayram tatilini fırsata çevirip tatil beldelerine akın eder olduk.

Bayramda kapılar gelen misafirlere kapanırken, şeker toplamaya gelen neseli çocuk sesleri de duyulmaz oldu.

Sahi, Bayram neydi ve bize neyi çağırıyordu?

Bayram; Birlik ve beraberliği, saygıyı, sevgiyi, coşkuyu, paylaşmayı, özlemi sılayı rahimi çağırıyor. Bayramlar sevinç ve sürur nimetlerini şükre çevirip, o nimeti idame ve ziyadeleştirir. Çünkü şükür nimeti ziyadeleştirir gafleti kaçıır. Hal böyle olunca bayramlarda kapılara kilit vurarak tatile gitmek, nimete şükürü unutturur, gaflet uykusuna daldırır. Gaflete düşmek Allahuteala'yı unutmak demektir. Ramazan ayını oruç tutarak ibadetle geçirmek, haramlar dan sakınmak bizleri gafletten uzaklaştırır. Dinin emirlerini gözeterek yapılan bütün işler, alışverişler, ikramlar, çocukları sevindirmek, ramazanda verilen

Fıtır sadakaları yetimi, yoksulu ihtiyaç sahibini gözetmek gaflet uykusundan uyanışa vesile olur. Bayram sabır ve takvanın mükâfatıdır.

Birkaç yıl önce dünyayı ve ülkemizi kasıp kavuran binlerce insanın ölümüne sebep olan ve bizleri evlere hapseden korona virüsü ile bayramların kıymetini daha iyi anladık. Evlerimize hapsolup ana babanın evlattan, evladın ana babadan kaçışına şahit olduk. Tam mahşeri yaşıyoruz derken 6 Şubat'ta yaşanan deprem ülke olarak bizleri yasa boğdu. 10 ilde yaşanan depremde 45 binden fazla vatandaşımızı kaybetmenin acısı ile derinden sarsıldık. Devlet, millet el ele vererek yaralarımızı sarmaya çalışıyoruz.

7 Ekim'den bu yana katil İsrail ordusunun Gazze'de başlattığı katliamın üzerinden 144 gün geçti. Şehadete koşanları sayısı 26 bini geçti. Gazze'de abluka altında barınmadan yoksun, açlık, kıtlık, hastalık, sağlık hizmeti eksikliği, temiz su olmadan insanlık dışı şartlar altında kardeşlerimizin yaşam mücadelesi verdiği Gazze'deki “insan yapımı” insanlık felaketi, 2024 Şubat ayının son günlerinde de hız kesmeden devam ediyor.

Gazze insanlık çılgılığı oldu ama engellenemedi.

Gazze Şeridi'nde, İsrail ordusunun bombardımanı ile 1,9 milyon Gazzeli

zorla göç ettirdiği, yardım kuruluşlarının insani yardımlarını ulaştıramadığı, çok zor şartlar altında Ramazan ayına girdi.

Modern çağda en fazla görüntülenen insanlık felaketi, sosyal medyada çılgına dönüştü ama engellenemedi.

İsrail saldırılarında Filistin'de, Gazze de ölenlerin yüzde 40 çocuk, yüzde 30 kadın olarak kayda geçti.

Kanayan yaramız Filistin, millet olarak sıkıntılı günlerin dayanışmayla, paylaşmayla, tek yürek olarak yaralarımızı sarmanın önemini tekrar hatırlattı.

Bayram Filistin'e ve Gazze'ye de gelsin bu katliam son bulsun.

Bayramlar, bireyleri ortak duygu ve düşüncelerde buluşturarak üzüntüde ve kıvançta birleştirmekte yardımlaşmanın önemini bir kez daha derinden hatırlatmakta, bu değerlerin içtenlikle yaşanmasını sağlamaktadır. Huzur ve barış ortamının değerini iyi bilmek, kötülüklerden ve gafletten uzaklaşmak, savaş dolayısıyla malını mülkünü canını yakınlarını kaybeden Müslümanlara merhametle yaklaşmayı bir yaşam ilkesi olarak benimsemek için idrak edeceğimiz Ramazan Bayramı bizler için güzel bir fırsattır.

Bayram iman kardeşliğinin toplum olarak yaşandığı, sevinçlerin paylaşıldığı mübarek günlerdir.

Yine bayram gariplerin yalnızların, kimsesizlerin, mazlumların yanık yüreklerine cennet ferahlığı veren ilahi bir ziyafettir.

Bayram geçmişlerimizin ruhlarını

hayırla yâd etme günüdür.

Bayram günlerinde tatile kaçarak kapılarımızı kapatmak kardeşlik duygularını hüsrana uğratmaktır.

Oysa bayramlar: Akrabayı, komşuları, dostları ziyaret etme, sila-ı rahimde bulunma, geçmişlerin ruhlarını şad etme, dargınlık, kırgınlıkları ortadan kaldırarak yeni bir başlangıç yapmaya güzel bir vesiledir.

Ah nerede o eski bayramlar diyerek geçmişte kalan bayramlara özlem duymak yerine içinde bulunduğumuz bayramları özümüze, kültürümüze dönerek yaşamak, gelecek nesillere örnek olmak bizim elimizde.

Mescid-i Aksa özgür olsun.

Filistin de çocuklar, kadınlar, insanlar ölmesin.

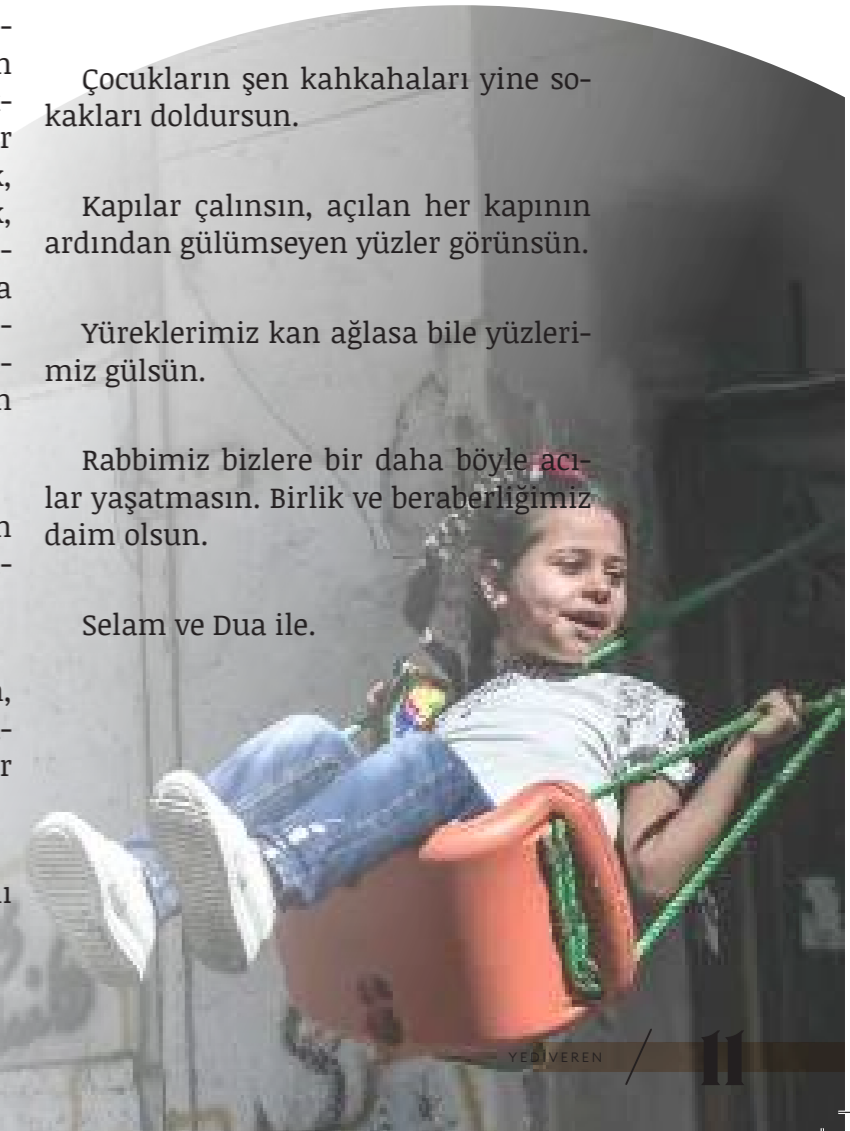
Çocukların şen kahaahaları yine sokakları doldursun.

Kapılar çalınsın, açılan her kapının ardından gülümseyen yüzler görülsün.

Yüreklerimiz kan ağlasa bile yüzlerimiz gülsün.

Rabbimiz bizlere bir daha böyle acılar yaşatmasın. Birlik ve beraberliğimiz daim olsun.

Selam ve Dua ile.

BİR TEBESSÜM BİR SEVAP KAPISI

Günler geçiyor, hayat ilerliyor yeni bir bayram daha geldi, gidiyor. İnsanlar hayatın gerçekliğini ölümün şah damarından daha yakın olduğunu hatırlarına getiremiyor. İnsanoğlu küslüklere, kavgalara ve savaşlara son vermek yerine toplumu bir kargaşaya doğru sürüklemektedir. Aslında bakarsanız herkes kendince bir sorgulama yapmalı, bayram günlerinde eskiden beraber akraba ziyaretine gittiğimiz arkadaşlarınız, kardeşleriniz, kuzenleriniz, sarılıp eğlendiğiniz o insanlar ile neden konuşmadığınızı sorgulamalı. Tabii bu işler tek taraflı olmuyor bunu sadece siz değil herkes düşünmeli. Dinimiz bir Müslümanın bir Müslümana uzun süre küs kalmasını kabul etmez. Peki, sizce neden böyle bir durum söz konusu oluyor? Müslümanlar bir olduklarında yüce Allah'ın dinini tüm insanlara tebliğ edebilir. Küs, kavgalı veya birbirleriyle savaş halindeyken deyim yerindeyse birbirlerini yerken nasıl tebliğ yapabilirsiniz ki. Hadi diyelim tebliğ yaptınız, karşıdaki insan sizlere şu soruları yöneltmeyecek mi;

Sizin dininizde din kardeşikle kavga etmek mi var?

Arkadan vurmak mı var?

Kardeşin kardeşi öldürmesi mi var?

Sizler ne cevap vereceksiniz? Eskiden olduğu gibi bayramlarda tüm aile fertleri olarak aile büyüğünün evinde top-

lanmıyoruz. Hatıralar biriktirmiyoruz. Büyüğün küçüğünü, küçüğün de büyüğünü tanıdığı saydığı sevdiği bir ortam olsa eski günlerde olduğu gibi toplum bu derece yozlaşabilir miydi diye düşünmeden edemiyorum.

Eğitim sadece okul içerisinde olan bir süreç değildir. Evde başlayan eğitim okulda devam ettirilir. Ama günümüzde bu şekilde evde atılmayan temelin üzerine okulda kat çıkılamayacağı için şu an yeni nesiller de büyük oranda yozlaşma bulunmaktadır. Her şey aileden geçmektedir. Toplumun bu hali de ilerleyen zaman da toparlanmasını sağlayacak etken de ailelerdir. Yani hepimiziz, geleceğimizi kurtarmak istiyorsak Kudüs'ün özgür olmasını istiyorsak işe kendi evlerimizden başlamalıyız. Önce bilinçli ve birbirine bağlı bir nesil yetiştirelim sonra da haklı tebliğimizi yaparak gücümüze güç katalım ve Kudüs başta olmak üzere tüm dünya mazlumlarını özgürlüklerine kavuşturalım. O yüzden en yakın zamanda birlik ortamları kurulsun sonra gerisini Allah'ın merhametinde görürüz. Ölümün her an bizi yakalayabileceğini unutmadan, ilk iş olarak elinize telefonunuzu alın ve dargınlıklara ve küslüklere son verin. Bu dünyada hiçbir mal mülk veya başka bir şey sizin yanınızda olan eş, dost, akraba, kardeş vs. yerini tutamayacak. Mal mülk sizinle ahirete gelmeyecek ama yakınlarınıza yaptığınız iyilikler, bir tebessüm sizin için ahirete götürülecek sevap ameliesidir. Unutmayın birlikte kazanacağız.

Duran, Giden, Biten...

Şimdi kapat gözlerini hafızım. Hayatında duran, giden ve biten ne varsa kim varsa onları tut. Çünkü kimisi dert, kimisi derman olacak. Sahi derman dert olmadan gelir mi? Peki dert geldiğinde dermansız kalır mı? Ya da giden olmasaydı gelen olur mu? Gök olmasaydı toprağın yağmurdan haberi olur mu? Her şey zıddı ile vardır. Çünkü Cenab-ı Hak öyle emreder. İnsan daha rahme düşer düşmez zıtlıkları kabullenir. Yaşam ölüm için vardır. Öleceğimizi bile bile bazen de bilip, bilmezlikten gele gele yaşarız. Ölüm ise bambaşka bir yaşamı aralar. Öyleyse bunların hepsi bir rüyanın kuralı ve biz de bu kuralların muhataplarıyız...

Diye düşünürken uykuya dalar hafız...

Uyandıığında şemsin kızıl nuru gözlerini kamaştırır.

'ayn'ıyla aynına bakmaya çalışır. Lakin bunu başaran rüyanın tüm kurallarına vakıf olur, başaramayan ise kâbusa çevirir rüyasını. Hafızım da böyle düşünür ve bir soru daha eklenir rüyasına:

Güneş bir sonraki gün doğacağını bildiği halde niye batır? İşte Cenab-ı Hak öyle bir nizam var etti ki bizde batan başka bir memlekette doğar, bizde doğan bir başka memlekette batır. Batmak için doğar, doğmak için batır.

'Ayn'ın ile aynına bakan, görür doğumu...

Sevgili hafızım, şimdi sen de öylesin değil mi?

Bir yanın güneş, bir yanın yağmur. Ama en kıymetli olanı ise gözlerimiz. Güneşi de yağmuru da o misafir eder. Bir parlayıverir bebekleri, bir de doluverir. Yangının şiddetine göre yağmur verirmiş yaradan. Sen yaralarını yaradana lütuf edipte, arz edersen, yaradan tedavi eder yaralarını. Senin yaralarından haberdardır yaradan. Üzülme sakın... hayaatında yaralara izin ver, onlarla bütünleş hafızım. Yaradan gönderir elbet bir ilaç. Sabır hafızım sabır...

O her şeyin anahtarı ki, sabır ile açılmayan kapı yoktur. O öyle bir evin kapısı ki, Mesrûr' un adresi Mahzûn'un evidir.

Hani hafızım, güneşin mevlüdüne nazar ederken gördüğün o kızılık var ya, güneşin sancılı doğumu...

Hikmeti nedir bilir misin?

Ben naçizane fikri beyan edecek olursam, O kızılık, o nûr, o ahenk; ihlâstır.

Peki, ihlâs nedir? O ihlâs ki güneş ile Cenab-ı Hak arasında, yıldız ile Allah arasında, Ay ile Rabbimiz arasında, kısaca yaratılmışlar ve yaratan arasında bir sırdır hafızım. Bu sır sandığımızdan büyük bir sırdır. Melekler dahi bilmez ki yazsın, Şeytan da bilmez ki bozsun. Bu kızılık güneşin sırrıdır, kızılıktan hasıl olan güzellik ise sırra vakıf olmanın yansımasıdır. Cenab-ı Hakk'ın lütfu...

Şimdi bir düşün hafızım, senin Rabbinle olan sırrın nedir?

Senin ihlâsın var mı?

Sır...

Bir sırrın olsun hafızım, Sadece Rabbinle aranda olan, O'na arz ettiğin bir sır. Yanağına akan yağmurların secdeye geldiği cevabının ise gökten geldiği bir sırrın olsun.

Sır senin içinde...

Sen bir rüyanın içinde...

Eğer gerçekten bir gün 'Ayn'ın ile ay-

nına bakarsan o sırrı bulursun, bakıp ta göremezsen hayatında zıtlıklarda eksiklik vardır ve zıtlıklara sahip olman gerek. İmtihana şükretmen gibi... Eğer bakamıyorsan bile o zaman besmele çek ve Tevbe kapısı açık, bakmayı işte Rabbinden bakıp ta görmeyi dile...

Gün gelipte...

'Ayn'ın ile aynını görürsen eğer...

Benimde bir gün gözlerimle, hislerimle kendimi bulabilmem için bana da dua et hafızım...

DUNE ÇÖL GEZEĞENİ

Uzay çağında bir gelecek hayal etseniz bugünden ne kadar farklı olurdu? İnsanoğlu artık ahlaki ve toplumsal değerlerini doğrucu anlar ve yaşar mıydı? Peki yapay zeka bu geleceğin neresinde olurdu? Bu sayıda aynı anda hem fantastik ama hem de gerçekçi diyebileceğimiz aykırı bir örnekle karşınızdayım. Evet tahmin etmek aslında zor değil, gelin yakın zamanda vizyona giren devam filminin öncesini yani ilk Dune filmini ve onun dünyasını konuşalım.

Yakın temalı Arrival ve Blade Runner'dan tanıdığımız Denis Villeneuve'nin yönettiği çok ödüllü film, bilindiği gibi Frank Herbert'in aynı adlı ünlü bilim kurgu romanından uyarlanmıştı ve 2021 yılında izleyiciyle buluştu. Baş rolde ise Timothée Chalamet bulunmakta.

İsterseniz başlangıcı kolaydan yapalım ve filmin görsel anlatımına kısaca değinelim. Yarı distopik bir uzay çağında geçen film çoğunlukla dış meknlara odaklanıyor ve karakterlerin kendilerine has kostümleri dikkat çekiyor. Sonuçta, filmin toplam görsel tasarımı ve sanat yönetimi izlemesi keyifli ve aşırıya kaçmayan çeşitliliğiyle izleyicilerden tam not alıyor.

Film, kitaplarından aldığı güçle karmaşık bir evrende farklı kültürlerin, inançların ve politik güç mücadelelerinin izlerini heyecan verici bir şekilde sunmaya çalışıyor. Burada özellikle dini referanslar ve bilinçli kullanımlar atmosferin de etkisiyle yer yer Çağrı ve Hz.Yusuf izliyormuşçasına izleyicinin kafasını karıştırabiliyor. Burada birkaç örneğe kısaca değinmek iyi olacak, filmde yerli halk olarak tanımlayacağımız topluluk inançlarını ve coğrafyalarını hayatlarının merkezinde görüyor. Ayrıca filmdeki pek çok karakterin ana motivasyonu olan değerli kaynak da bir obje olarak günümüzdeki petrol ile çok ortak noktalar taşıyor diyebiliriz. Sonuçta filmin uzak bir gelecekte geçiyor olması geçmişten ve bugünden koptuğu anlamına asla gelmiyor, hatta belki de en önemli yanı olarak da bunu öne çıkarıyor.

Ayrıca filmdeki bir diğer odak noktası da günümüzün de önemli bir konusu olan su ve iklim ile ilgili. Çok sınırlı su kaynaklarının hayata ve inanışlara nasıl etki ettiğini, toplumu bir yandan zorlarken diğer yandan da akıl almaya-cak düzeyde geliştirdiğini veya değiştirdiğini görebiliyoruz. Film bizlere adeta insanın yaşadığı yere ait olduğunu ve kendini bu yerdeki olumlu olumsuz tüm etkenlerle yoğurduğunu su üzerinden kolayca anlatıyor. Günümüz dünyasında da suyun hem varlığıyla hem de yokluğuyla nasıl bizleri zorladığını düşündüğümüzde, Dune herhangi bir alternatifte ziyade oldukça gerçekçi bir gelecek perspektifi kullanıyor desek yanlış olmaz.

Ancak, büyük çoğunluğun film için dile getirdiği bazı temel eleştirilere bu yazıda yer vermemek adil olmaz elbette. Yaklaşık yüz elli dakika olan film, tempo ve hikaye ilerleyişi konusunda izleyicinin işini pek kolaylaştırmıyor diyebiliriz. Birkaç sahnede zaman oldukça yavaş akarken bazı olaylar ise çok kısa bölümlerde olup bitiveriyor. Özellikle filmin ilk yarısında karakterlerin gelişimi daha fazla derin olabilirmiş. Karakterler veya topluluklar arası ilişkiler de yine fazlaca sadeleştirilmiş hatta atlanmış desek yanlış olmaz.

Sonuç olarak, kabul etmek gerekiyor ki Dune, dini ve felsefi temaları ustaca işleyen, görsel bir şölen sunan ve düşündürücü bir hikaye anlatan değerli bir film. Eleştiriler her zaman var olsa da, mantıksal ve sosyal çerçevesi gayet derin olan başka bir örnek bulmak oldukça zor. Hatta bu film için serinin gelecek örnekleriyle birlikte görsel bir roman desek hatalı olmaz. Elbette bunda filmin kaynak kitaplarının etkisi rol oynuyor.

Kıymet Neye Verilmeli?

Ağaç ata bindireler, mezarlığa göndereler,
Yer altına indireler, kimse gayri görmez ola.

Üç güne dek oturalar, hep işini bitireler,
O dem dile getireler, artık kimse anmaz ola.
(Yunus Emre) ¹

Bitti artık, dünya serüveninin final sahnesi oynandı ve maalesef ki bizim bu sahnede bir repliğimiz kalmadı. Başroldük belki de ama etken değildik kesinlikle ve bize yapılanlara müdahale şansımız hiç olmadı.

Yaşam, bize rağmen, bizimle birlikte akıp geçti. Hem zamanın içindeydik hem de dışında. İçindeydik çünkü ruhumuz henüz bedenimizden ayrı değildi ve karşımıza çıkanları yorumlayıp iyi ya da kötü hükmü verebilmek bizim elimizdedi. Dışındaydık çünkü karşımıza ne çıkacağına dair karar hakkı bizde değildi.

Bize düşen akıntıya direnmek değil onunla birlikte yol alabilmek. Onunlayken elbette karşımıza birçok engel çıkacak. Önemli olan engelleri bir kenara itip akıntıyla, yani yaşamla birlikte devam edebilmek.

Dört kollu tabiri güzeldir ama Yunus daha hoş söylemiş; “ağaç at” diye. Son

bir yolculukta son kez bindik atımıza. Ama atımızı dört bir koldan tutup götürüyorlar bize sormadan ve gittiğimiz yeri beğeneceğimizi hiç sanmam. Aldılar bizi atımızdan ve indirdiler yer altına. Gayri bizi görececek kimse kalmadı bu dünyada. Ama üzülmeylem az da olsa hala akıllarındayız onların.

Üç gün mü desek daha az mı desek ya da fazlası mı? Ne sayarsak sayalım çok değil, hiç ümitlenmeyelim boşuna. Sonra mı? Sonrası yok. Film bitti. Sahne, “perde” dedi. Hayat oyunundaki rolümüz tamama erdi.

Ne mi olacak peki?

Yeni mi aklımıza geldi?

Hiç mi bitmez sandık dünya hayatımı? Mademki yaratıldık zamanın bir anında ve yine kaderimiz değil miydi son bulmak, hayatımızda? Düşünmedik mi hiç? Kalmaya gelmedik bu dünyaya. Ağaç at, yer altı, üç gün ağla-

tı, sonra yok. Tüm hayatımız boyunca var dediklerimizin ceremesi sadece bu sayılanlar. Bir hesap yapalım istersek. Verdiklerimizin ve aldıklarımızın karşılaştırması sonucu kim karlı çıkacak bu hesaptan? Aldığımız ve verdiğimiz nefesler, sağlığımız, ilmimiz, ailemiz, malımız, makamımız vs. vs. Karşısındaysa hiçe yakın şeyler. Üstelik sonrasında ne olacağıysa daha büyük bir muamma.

Hesabı soldan verilenler, hesabı sağdan verilenler ve iyilikte önde gelenler. Biz hangi tarafta olacağız?

Hesabı soldan verilenleri anladık, onlar için film kötü sonla bitti. Hesabı sağdan verilenleri de anladık. İman edenler olarak bizim de istediğimiz zaten bu değil miydi? Peki, bu üçüncü sayılanlar kim olsa gerek?

İyilikte önde gelenlerin, hesabı sağdan verilenlerden ne farkı ola ki? Ne yaptılar da üçüncü bir değerlendirmeyle ayrıldılar cennetliklerden? Ya da ne yapmadılar diye de sorabilir miyiz soruyu? Çok şey yapmadılar onlar ama bir şeyi iyi anladılar. Rabbin rızasını kazanmaktan gayrisinin boşa olduğunu. Rızaya götürmeyen ne varsa uzak durdular, yapmadılar. Rızaya götürünyse kendilerine yol bellediler.

İster derdimiz dünya olsun ister ahiret. İlkinde unutulmamız an meselesi. İkincisindeyse unutulmayı arzulayan bir duruma düşmeyiz umarım.

Gelen gidiyor. Şanslı olanınsa bir mezarı oluyor. En şanslımızın sahip olduğu

bir çukur, götürdüğü koca bir hiç. Öyleyse nedendir verdiğimiz bu kadar değer? Ve tutunduklarımızın bizi eninde sonunda yalnız bırakacaklarını bile neden aslolana uzatmayız elimizi?

Fani olanla bu kadar eğlendiğimiz kâfi gelmedi mi? Bize verilen emanetleri daha ne kadar savurup duracağız hiç düşünmeyecek miyiz? Dün, bugün ve yarın... Dün, çoktan bitti. Yarının ne olacağınıysa bilme ihtimalimiz bulunmamakta. O zaman, bugüne, bu ana değer verip, onu hak ettiği kıymetle uğurlayarak kendimizi ziyan olmaktan kurtarmanın vakti gelmedi mi?

Aslı

Ağaç ata bindireler sinden yana göndereler,
Yir altına indireler kimse ayruk görmez ola.

Üç güne dek oturalar hep işini bitireler,
Ol dem dile getireler ayruk kimse anmaz ola.

Hissedar Mevtâ, Müdebbir Gâlip

Bana gam dediler.
Yıkılacakmış görkemli ne varsa.
Ne sarmışsa gökyüzünü, kararacakmış.
Şu uzaktan belirsiz görünen evler,
Peykeler ve Mescid-i Aksa.

Yolun bitimine uzanan fikir,
Neden sonu olan müptelâlığı seçer?
Onlar yine gam dedi, bense keder.
Kaderin zâhiri gibi nazlıdır denir,
Kuru, yalın ve hâkir.

Şimdi bin atlı sancısı duymak,
Bir adım bile atamayanın harcı mıdır?
Güç, yalanın nesebinden sayılırdı
Ve muvaffakiyetti soymak.
Bilirim kâr güdülen soytarılık nedir
Ve çalınması gereken müreffeh emek.
Bilirim son herzesine kadar çürümüş sözün,
Yarım kâfiye dahi uyuşmamasını.

Alev kadar sıcak ve ıştan şehri,
Bir kaygı ki, taşıyor.
Zamandan ve mekândan pâre alıyor.
"Kımıldayın!" der gibi baktım tüm sessizliğe doğru.
Fakat, tâkatsizlik bahanesi ile sirkatin rengi,
Âlemlerin ortasında yaşıyor.

"Yıkılın!" derdi babam kendi dilinde,
Yağmamış ve ıslanmamışların çehresine bakarak.
Bu yüzden ben,
Dirliği emanet aldığımdan beridir saçarım.

Göz göz odalardaki bir ruhtan içimde,
Özüme yanaşarak,
Kapıları, korkulu ve ardına kadar açarım.

Sözüm söz ise Allah'a, gayretim rızasına olmalı.
Bu, demirin suya değdiği kadar gerçek ve basit,
Pas tuttuğu müddetçe haktır.
Fitratın zerresince prensibi bilmeli.
Kendinden bildikçe fâsit,
Allah'tan bildikçe paktır.

Bana gam diyenler rekabetinde idi dünyanın,
İçinde kirli ve adil olmadıkları.
Sesler üst üste çıktığından beridir,
Susmak dışında bir iş yapılmadı üstelik.
Halbuki kulak kesilmenin ancak,
Sesleri ayırt etmeye gerektiği bellidir.
Serden mihenk taşları yapılsa,
Türlü dengeler hânede barınacak.

Haybeden ötmenin,
Bir kuşa faydası oldu mu ki sevilsin;
Ve mutlak ile kavrayamadığımız şu acı,
Basit bir "gam" ile geçiştirilsin?
Kaybeden olmamak için değil,
Kaybetmek olsa bile sonu,
Bunu da öğrenmenin yolu aşktır.

Çünkü aşk,
Gerekmediği sanılan âlemin ortasında büyür.
Ve öyle büyür ki,
Dirliğe, ölü toprağı atanları öldürür.

Bir Gün Daha Geçip Gidiyordu

Bir gün daha geçip gidiyordu gözlerimin önünden,
ve hiçbir şeyden habersiz olan ben, dertlerimle boğuşuyorum.
Anlatmak istiyorum birilerine;
hiç görmediğim, konuşmadığım, tanımadığım birilerine.

İçimdeki bu dert, günden güne büyüyor sanki.
Karamsarlığımdan, umutsuzluğumdan besleniyor belki.
Ama ben, derdi verenin dermanı da vereceğini bilmeden
hiçbir şeyden habersiz, dertlerimle boğuşuyorum hala.
Ve bir gün daha geçip gidiyordu gözlerimin önünden.

Söylesene azizim, nedir bu ahvalin gerekçesi?
Hiç bitmeyecek mi bu çileli hayatın hengâmesi?
Sahiden, bir sonu var mı bu yolculuğun, yolcu oluşun?
Biliyorum, derdi veren taşıyamayacağımdan çok yük yüklemeyi omuzlarıma.
Lakin söylesene azizim, yoksa bir gün daha geçip gidecek mi gözlerimin önünden

Cuma Sohbetleri - Bayramlaşma - Lise ve Ortaokul Buluşmaları - Gazze İle Dayanışma İfarı - Gazze'ye Destek Çadırı

Bayramlar Bayram Ola

Güneş yükselmeden kuşluk yerine
Bir adam camiden döndü evine
Oturdu sessizce yer minderine

Kızı "Bayram" dedi, yalın ayaklı
Adam "Bayram" dedi, tam ağlamaklı..
Eli öpüldükçe içi burkuldu
Konuşmak istedi, dili tutuldu
Güç belâ ağzından bir "off!" kurtuldu

Oğlu "Bayram" dedi, sırtı yamalı
Adam "he ya" dedi, gözü kapalı..

Düşündü kış yakın, evde odun yok
Tenekede yağ yok, çuvalda un yok
Yok yoka karışmış; tuz yok, sabun yok

Avrat "Bayram" dedi, eğdi başını
Adam "evet" dedi, sıktı dişini..

Çalışsa ne iş var, ne cepte para
Dağ oldu içinde büyüyen yara
Dikti gözlerini karşı duvara

Takvim "Bayram" dedi, silindi yazı
Adam "öyle" dedi, bağrında sızı..

Döndürse yönünü herhangi dosta
Yaralı, gariban, dul, yetim, hasta
Yıllar, aylar, günler erirken yasta

Yer-gök "Bayram" dedi, ağzını açtı
Adam "Bayram" dedi, evinden kaçtı..

Suları Islatamadım

Abdurrahim
Karakoc

